

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIII Nr. 7-8

IULIE—AUGUST 1955

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Origina păcatului

Judecând o ceartă între două persoane, întrebăm: cum a început și cine a început cearta? Cu privire la începătorul răului, Mântuitorul ne spune: „Diavolul este un ucigaș de la început și tatăl minciunii”. Ioan 8, 44. El este prima ființă în univers în care păcatul a găsit teren prielnic pentru a încolți, a prinde rădăcină și a se dezvolta.

Istoria căderii în păcat a Luceafărului dimineții este foarte elocvent redată în cartea prorocului Isaia: „Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu: voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormintului!” Din textul acesta reiese, că păcatul originar care a dat naștere la celelalte păcate, este păcatul înălțării de sine. Înălțarea este totdeauna o apariție premergătoare a căderii. Satana înainte de a căde era cunoscut sub numele de „lucifer de dimineață”. Deși creat fără nici un cusur, într-un moment dat făurise planul în inima sa de a se înălța mai pre sus de Dumnezeu. S-ar putea pune întrebarea filosofică: De unde a venit Luceafărului dimineții de prima dată gândul de a se înălța? Aceasta nu ne interesează, deoarece această problemă și rezolvarea ei nu face parte din planul mântuirii. Tot ce ne interesează este, atitudinea Luceafărului față de gândul acesta ispititor, de a se înălța peste Dumnezeu. Atitudinea sa a fost aceea, de a sta de vorbă cu ispita, deoarece i se părea un gând plăcut, în loc să se îngrozească de un așa gând. Cineva a spus odată: „A fi ispitit e una și a păcătuia e alta”. Nici chiar Mântuitorul nostru Isus n-a fost cruțat de ispitele cele mai grele, fără însă să păcătuiească. Ebrei 4, 15. Luther, marele reformator ilustrează hotărul între ispită și păcat în felul următor: „Nu poți împiedeca sborul păsărilor deasupra capului tău, dar poți să le împiedici să-și facă cuib pe el”. Venirea ispitei nu poate fi deci împiedicată, însă din clipa în care ne declarăm de acord cu ea în loc să ne îngrozim, strigând după ajutorul lui Dumnezeu, întindem mâna ispitito-

rului, lăsând ca păcatul să se nască în ființa noastră.

Așa s-a petrecut cu primii noștri părinți: gândul care s-a zămislit în Lucifer „voi fi ca Cel Prea Înalt”, a fost răspândit de el și primei perechi de oameni spunându-le „Veți fi ca Dumnezeu”. Primind ispita, Adam și Eva s-au aruncat de bună voie în brațele ispititorului, căzând astfel în păcat. Înălțându-se pe ei înșiși ei au desconsiderat porunca și autoritatea lui Dumnezeu. Căci în cele din urmă păcatul nu este altceva decât călcarea legii, și totodată răsvrătirea împotriva autorului legii. Poate cineva ar zice că ideea păcatului sau ispitei ar fi o absurditate, izvorită dintr-o minte pusnicească și nu ar fi științifică și nici logică.

Noi privim prin această prizmă: păcatul, contrastul dreptății, și urmărind efectul acestor două atribute le vedem la orice pas. Bucuria cu durerea, lumina cu întunecul, adevărul cu minciuna, pacea cu războiul, și așa mai departe. Vedem în orice clipă două puteri care se luptă cu fel de fel de arme. Aceste puteri noi le numim în cel mai înalt grad, Dumnezeu și Satana, Cel dintâi fiind autorul adevărului, iar al doilea autorul minciunii sau păcatului.

Orice om cinstit recunoaște acest lucru, deși nu pentru oricine este ușor, după cum nu oricine poate și dacă lacrimile care curg pe obrazul unei persoane liniștite, sînt produsul durerii sau al bucuriei. Așa ne este redat raportul biblic, că în cer a fost pace și răul a luat naștere numai după ce păcatul înălțării s-a născut în inima lui Lucifer. După ce răul a fost aruncat pe pământ, în cer s-a întronat din nou pace. Domnul Hristos în rugăciunea „Tatăl nostru” adevărește acest lucru, arătând dorința sa de bine ca și pe pământ să se restabilească această pace care este în cer.

Astfel dar prin umilința și lepădarea noastră călcînd pe urmele Mântuitorului nostru Isus să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu, avînd parte de făgăduința Sa din Psalm. 119, 165: „Multă pace au cei ce iubesc legea Ta”. Dobîndind astfel pacea aceasta prin ținerea legii, intrăm în legături pașnice cu Dumnezeu și oamenii, devenind în felul acesta o pace și o binecuvîntare pentru toți.

I. PREVLITZ

PE DRUMUL PACII

DELA HELSINKI LA GENEVA

Cuvintele Bibliei ne învață că pacea și buna înțelegere între oameni, formează problema de care se interesează îndeaproape bunul Dumnezeu. Prin toți slujitorii Cuvîntului din toate timpurile, Dumnezeu a chemat locuitorii acestei lumi la pace și la raporturi de bună înțelegere între ei. „Depărtează-te de rău, fă binele; caută pacea și aleargă după ea“, sînt cuvintele care trebuie să formeze principiile de bază ale felului nostru de viață creștină.

Pacea trebuie să ajungă un principiu de viață pentru toți locuitorii pămîntului. Lung și greu este drumul realizării cîntecului de la nașterea Mîntuitorului: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace și între oameni bună învoire“, dar el se va împlini. Deși părea pierdut și amuțit detot acest cîntec, a străbătut totuși veacurile din bezna omenirii de ură, moarte, război și sînge, apărînd melodios și puternic ca niciodată în zilele noastre. El se aude ca un imn de nădejde pentru lumea noastră, cîntat nu numai de o grupă mică de păstori, ci de mulțimi de milioane, din orice neam, seminție, limbă și popor, pînă ce Planul Păcii să fie adus la îndeplinire.

Să avem nădejde, să prindem și mai mult curaj văzînd că într-o lume împinsă de forțele răului spre prăpastia propriei distrugerii, apar tinere și viguroase forțe imense de pace, care luptă pentru oprirea furtunii amenințătoare a războiului.

În ultimele luni din acest an, au avut loc pe plan mondial, acțiuni cu eforturi uriașe pentru apărarea, menținerea și întărirea păcii între popoare. Sute de milioane de bărbați și femei din lumea întreagă au semnat apelul de la Viena, contra bombei atomice, lansat de Consiliul Mondial al Păcii, angajîndu-se să lupte pentru apărarea și menținerea păcii în lume.

Evenimentul cel mai mare, care a depășit toate acțiunile de pînă aci inițiate de Consiliul Mondial al Păcii a fost Marea Adunare Mondială a Păcii de la Helsinki. În capitala statului Finlandez, între 22 și 29 iulie a. c. s-au desfășurat lucrările acestei importante adunări, care lasă urme adînci în viața internațională, influențînd inimile și mințile a milioane și milioane de oameni din toate țările.

La Helsinki, s-au întîlnit aproape 2.000 de delegați veniți din toate colțurile lumii reprezentînd 68 de țări. Toți aceștia au avut diferite concepții politice, filozofice sau religioase, au vorbit limbi diferite și erau de culori diferite; totuși aveau ceva comun: iubirea pentru viață și pace, și o îndreptățită repulsie față de război.

Sala Messuhalli unde au lucrat delegații Mării Adunări a Păcii a fost amenajată cu măiestrie, de muncitorii, tehnicienii și țărani finlandezi și împodobită cu un brad uriaș și cu mesteceni tineri, care în tradiția nordului reprezintă simbolul vieții, tinereții și păcii. Pe tavanul înalt erau fixate figuri de porumbei albi și argintii, care da impresia în orice moment că un stol de porumbei zboară cu solia păcii spre pămînt.

În zilele adunării, delegații veniți din cele patru puncte cardinale ale planetei noastre, au trăit minunatul fenomen al solstițiului de vară; cînd nopțile sînt albe și întunericul nu mai are putere, fiindcă este biruit de lumina solară ce se revarsă pătrunzătoare pe pămîntul ce se mișcă spre veșnicii. În aceste nopți albe cei adunați la Helsinki, poeți, gînditori și preoți au găsit putere de inspirație și curaj în nobila lor muncă. Cu toții, analizînd cauzele și efectele urei și războaielor și-au zis: „Să nu mai fie moarte în omenire“. Ce fior cuprinde pe cel ce gîndește la noaptea omenirii! Teribila noapte a neamului omenesc în lunga istorie a

păcatului și morții; teribil ev de întunecare al urii și războaielor.

Gîndind la toate acestea te întrebă împreună cu profetul Isaia: „Străjerule, mai este mult din noapte? Străjerilor, mai este mult din noapte“. Se răspunde: „Vine dimineața...“ Și noi sătui de întuneric și de războaie așteptăm să vină dimineața, dimineața păcii și a veșnicei lumini, Să nu mai fie noapte, să dispară întunericul! Frați și surori, ce prilej fericit pentru noi de a fi ceea ce ne-a spus Domnul Isus: „Voi sînteți lumina lumii“ și fiii ai lui Dumnezeu „dacă faceți pace pe pămînt“. Să fim fiii păcii, ca pămîntul să ajungă o zi fără amurg. O! minunată zi de lumină constantă a soarelui păcii, vino cît mai curînd, la noi.

La Helsinki au învins deosebiri și diversitatea opiniilor în favoarea păcii și a necesității de înțelegere dintre oameni și state cu păreri și sisteme diferite. De la tribuna Adunării s-au spus lucruri multe și temeinice despre primejdia războiului atomic. Unul dintre vorbitori a spus: „Singurele posibilități oferite umanității sînt: pacea prin înțelegere sau pacea într-un cimitir universal“. S-au desvăluit cauzele care duc la un nou război, cerîndu-se înlăturarea lor urgentă. S-a arătat pericolul ce reprezintă politica agresivă de creiere de blocuri militare închise, și s-a stabilit ca o necesitate imperioasă creierea unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Scriitorul sovietic Ilya Ehremburg în cuvîntarea rostită s-a declarat adversar al scindării lumii în două coaliții militare și a spus: „Am venit aici pentru a consulta anumite puncte de vedere și a găsi soluții acceptabile pentru toți. Popoarele constată cu satisfacție că într-adevăr s-au găsit soluții acceptabile pentru toți“.

Un grup de pastori protestanți și reverenți anglicani s-au adunat de mai multe ori și au elaborat un apel către creștinătatea din omenire cu următorul cuprins:

„Noi clerici și slujitori, provenind din aproape toate bisericile creștine de pe întinsul lumii, care am participat la Adunarea Mondială pentru pace de la Helsinki, adresăm acest Apel, tuturor creștinilor de pretutindeni, și-i chemăm să lucreze și să se roage pentru pace. Ca discipoli ai lui Isus Hristos, cel ce a propovăduit pace și iubire și urmînd credinței în Dumnezeu al cărui cuvînt pentru neamul omenesc este „căutați pacea și urmați-o“, noi ne-am alăturat mișcării pentru pace din țările noastre respective.

„E cu neputință în fața pericolului unui război în zilele noastre, implicînd folosirea armelor nucleare, ce ar trimite la moarte milioane de oameni, ca cei ce sînt creștini să rămîna indiferenți în timp ce sînt acceptate anumite doctrine politice, propunînd întrebunțarea lor.

„Toți oamenii sînt frați, omul este liber în alegerea prietenilor săi, însă fratele său îi este dat de către Dumnezeu. Dacă omul nu vede un frate în aproapele său, el îl poate condamna la moarte fără nici o mustrare de conștiință. Dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele sînt unite laolaltă, căci Sf. Ioan a spus: „dacă un om spune că-L iubește pe Dumnezeu și el urăște pe fratele său, este un mincinos“.

Această mișcătoare chemare să fie ascultată și urmată de noi știind că prin aceasta ne facem o sfîntă datorie față de viață, față de Dumnezeu și de omenire.

(urmare în pag. 5)

Studii biblice

PRIN INDREPTĂȚIRE LA SFÎNȚIRE

„Acea care cu adevărat cred în Hristos vor deveni lucrători împreună cu Dumnezeu. Ei vor fi stăpiniți de Spiritul Său; plăcerile lor vor fi curățite, pasiunile lor vor fi stăpinite, și în viața lor vor apare fructe prețioase pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Căci aceia care cu adevărat cred în Hristos vor reflecta lumină. Neconțințit va li descoperită o nouă lumină din Cuvîntul lui Dumnezeu aceluia care stă într-o vie legătură cu Soarele dreptății... Cel care va căuta adevărul cu stăruință și rugăciune va vedea cum din Cuvîntul lui Dumnezeu strălucesc raze prețioase de lumină“.

Slujbașii trebuie să ceară în rugăciune binecuvîntarea promisă a Duhului Sfînt, ungerea de sus, alifia cu care să-și ungă ochii să vadă, să poată înțelege cele cerești, să poată înțelege pe oameni, să poată înțelege Cuvîntul și să fie înzestrați cu darul deosebit de a-l putea explica.

1. Care este cea dintîi datorie a noastră? Matei 6, 33.

2. Care sînt condițiile intrării în Impărăția lui Dumnezeu? Rom. 14, 17-18.

„Condițiile dobîndirii vieții veșnice au rămas mereu aceleași — exact aceleași ca și în Paradis înainte de căderea strămoșilor noștri: ascultare deplină față de Legea lui Dumnezeu, aceasta fiind dreptatea desăvîrșită“.

„Legea pretinde dreptate, — o viață de dreptate, un caracter desăvîrșit. Omul nu poate realiza toate acestea... Dar Hristos care a venit pe pămînt ca să frăie o viață eficientă, a arătat un caracter desăvîrșit și oferă această posibilitate fiecăruia care este gata să și-o însușească. Viața Sa este o cheazășie pentru viața oamenilor. În felul acesta ei obțin iertarea păcatelor prin îndurarea lui Dumnezeu“.

„Hristos a dus la desăvîrșire, aci pe pămînt, un caracter drept, nu pentru Sine, deoarece caracterul Lui era curat și lără pată, ci pentru omul căzut. Celui care vrea să-L primească, El îi oferă caracterul Său. Păcătosului care se căiește de păcatele sale, crede în Isus Hristos și ascultă de desăvîrșita Lege a lui Dumnezeu, îi este acordată dreptatea lui Hristos; ea devine dreptatea sa și numele său va fi scris în cartea vieții Mielului. El devine un fiu al lui Dumnezeu, un membru al familiei cerești“.

„Ce prețios este gîndul că dreptatea lui Hristos ne este atribuită nouă nu pentru vreun merit al nostru, ci ca un dar de bunăvoie al lui Dumnezeu. Vrajmașul lui Dumnezeu și al oamenilor nu vrea ca acest adevăr să fie lămurit înlățșat, căci el știe că puterea sa va li înfrîntă de îndată ce oamenii ajung să-l înțeleagă pe deplin“.

3. Ce a voit Dumnezeu să ne facă cunoscut? Col. 1, 27. 28.

4. Ce lucrare îndeplinește îndreptățirea care ne este atribuită? Rom. 3, 34-26.

Încă pe cînd eram noi păcătoși, Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru ca El să fie dreptatea noastră. Prin mparte Sa El a suferit pedeapsa pentru păcatele noastre. Dreptatea Lui ne este atribuită spre îndreptățirea și stințirea noastră.

„Noi nu avem în noi nimic cu care să ne putem mîndri, nici un motiv de înălțare de sine. Singurul temei al nădejzii noastre este dreptatea care ne este

atribuită din partea lui Hristos; aceasta o lucrează Duhul său în măsura în care El lucrează în și prin noi“.

5. Ce experiență trebuie să facă cel îndreptățit? 1 Tes. 4, 3 pr. p.

„Hristos mijlocește pentru ei spre a obține însușirile lui Dumnezeu, prin aceea că El schimbă caracterul omnesc după chipul celui ceresc și îi dă frumusețe și putere spirituală. În felul acesta este împlinită dreptatea Legii în urmașii lui Hristos“.

6. Pentru ca să se poată realiza sfințenia, cine trebuie să locuiască în inima celui credincios? Efes. 3, 17.

7. Cine și ce mai contribuie la realizarea sfințirii celui credincios? Ioan 17, 17.

„Noi nu obținem mîntuirea noastră prin ascultare. Mîntuirea este, mai degrabă un dar de bunăvoință al lui Dumnezeu, pe care noi trebuie să-l primim prin credință. Ascultarea este rodul credinței... Acea așa numită credință în Hristos, care pretinde că scutește pe om de ascultare față de Dumnezeu, nu este credință, ci o îndrăzneată și necuviincioasă închipuire“.

IUBIREA ARATATA

„Cunoștința este o comoară de mare preț, și cu cît avem mai mult din ea, cu atîta vom fi în stare să facem o mai bună lucrare, dar numai dacă o vom folosi așa cum trebuie. Ca lucrători ai lui Dumnezeu avem mai multă nevoie de Isus decît de eul nostru. Ar trebui să simțim o mai mare sarcină pentru suflet și să nu buim să ne purtăm Sabat. Slujbașilor, simțiti cu membrii! Rugați-vă cu ei și învățați-i cum să se roage. Inima să fie înduioșată, iar cererile scurte și simple, dar cu căldură. Cuvintele să vă fie puține și bine alese; ei să învețe de pe buzele voastre cum și din exemplul vostru că adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie înrădăcinat în inimile lor, sau altfel nu vor putea trece încercarea ispitei“.

„Slujbașii ar trebui să caute înțelepciune și pricepere de la Marele Izvor de lumină și tot de acolo să ia putere a modela inimile, și pentru a ști cît de înțelept să lucreze cu aceia care au fost răscumpărați prin sîngele lui Hristos. Fiecare ar trebui să fie un ucenic al Aceluia care a fost umil și zdrobit cu inima“.

1. Ce întrebare este pusă în Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la om? Pr. 144, 3. 4.

2. Cum exprimă dreptul Iov aceeași întrebare inspirată? Iov. 7, 17. 18.

„Odată cu căderea în păcat, omul s-a îndepărtat de Dumnezeu, iar pămîntul a fost despărțit de cer. Peste prăpastia aceasta despărțitoare nu exista niciun mijloc de comunicație“.

3. Cum a dovedit Dumnezeu iubirea Sa față de oameni? Ioan 3, 16.

4. Ce a putut spune, mai tîrziu, apostolul Ioan despre iubirea lui Dumnezeu? 1 Ioan 4, 14.

„Prin Hristos pămîntul este iarăși pus în legătură cu cerul. Cu meritele Sale, Hristos făcu pod peste prăpastia produsă de păcat, așa că îngerii lui Dumnezeu puteau să intre iarăși în legătură cu oamenii. Hristos este, care pe omul căzut, slab și fără ajutor îl pune în legătură cu izvorul puterii nemărginite“.

5. Ce a făcut Isus Hristos, din iubire, pentru noi? Col. 1, 13. 14.

„După copiii Săi de pe pămînt Dumnezeu dorește

cu o iubire mai tare decât moartea. Dînd pe unicul Său Fiu pentru noi, Dumnezeu ne-a dăruit cu aceasta întreg cerul. Viața, moartea și mijlocirea Mîntuitorului; serviciul îngerilor în interesul nostru, rugăciunile cu suspinuri de nespus ale Sîpiritului pentru noi; Tatăl lucrînd sus și prin toți; neconținutul interes al ființelor sfînte: — iată lista tuturor celor puse în serviciul mîntuirii oamenilor“.

6. *Încă de cînd a dovedit Isus Hristos iubirea Sa față de noi? Rom. 5, 6.*

7. *Ce însemnătate are aceasta pentru acei care, prin credință, primesc darul lui Dumnezeu? Efes. 2, 19-22.*

SINGURUL DUMNEZEU ȘI ADEVARATA RELIGIE

„Acea cari își consacră suflet, corp și spirit lui Dumnezeu, curățîndu-și gîndurile prin ascultarea de Legea lui Dumnezeu, continu vor primi o nouă înzestrare cu putere fizică și mintală. Ei vor dori cu toată inima după Dumnezeu și se vor ruga cu multă căldură pentru o înțelegere clară a slujbei și lucrării Duhului Sfînt. Aceasta nu pentru ca noi să-L folosim pe El, ci ca Spiritul Sfînt să ne folosească pe noi, modelînd și formînd fiecare putere“.

„Să nu vorbiți aspru celor care fac rău, și astfel să descurajați un suflet care se luptă cu puterile întunericului. Fiți liniștiți, și lăsați ca inimile voastre să se înalțe în rugăciune, avînd ajutor de la Dumnezeu. Ingerii vor veni alături de voi, și vă vor ajuta... și în loc să alungați pe cel rătăcit, veți fi în stare să cîștigați un suflet pentru Hristos“.

1. *În ce cuvinte accentuiază Biblia că este numai un singur Dumnezeu adevărat? Isa. 45, 5. 22.*

2. *Care sînt unele din însușirile deosebite ale adevăratului Dumnezeu? 1er. 10, 10 pr. p. și 12. Efes. 4, 6; Fapte 17, 24-27.*

4. *Ce este adevărata religiune? Iacob 1, 27.*

„Religiunea curată și nepătată, înobilează pe cel care o are. La adevăratul creștin vei afla totdeauna o vădită mulțumire sufletească, o sfîntă, fericită încredere în Dumnezeu și o supunere față de providența Sa, care reînviează sufletul“.

5. *Cum va fi dovedită religiunea practică, după învățăturile lui Isus? Mat. 25, 34-40; 10, 42.*

„Religiunea nu este numai o simplă emoție sau un simțămînt. Ea este un principiu, care este țesut în toate îndatoririle și lucrările zilnice ale vieții. Nimic nu trebuie nutrit și nicio lucrare nu trebuie făcută, dacă nu este în armonie cu acest principiu. Pentru a păstra religiunea curată și nepătată, trebuie să fim lucrători care să nu rămînem în urmă cu străduințele noastre. Noi înșine trebuie să facem ceva. Nimeni nu poate îndeplini în locul nostru lucrarea pe care o avem de făcut“.

„Mărturisirea noastră de credință poate face cunoscut punctele de credință ale religiei; dar printr-o evlavie practică dăm tărie Cuvîntului adevărului. O umblare ordonată în viață, o conversație sfîntă, cinste neclintită, un spirit activ și binevoitor, o pildă divină sînt mijloace prin care lumina se face cunoscut lumii“.

6. *Ce experiență cuprinde în sine credința creștină? Efes. 3, 17.*

„Religia este Hristos în viață, — un activ element de viață. Ea este descoperirea harului lui Hristos în caracter și în fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi despărțite de niciuna din laturile vieții. Fiecare ramură a experienței și activității creștine, trebuie să fie o prezentare a lui Hristos“.

7. *Cum este accentuată, mai departe, această comuniune cu Hristos? Gal. 2, 20; Rom. 6, 11; Col. 3, 3.*

„Creștinismul are o însemnătate mult mai cuprinzătoare decât i-au atribuit unii pînă acum. El nu este o mărturisire de credință. El este Cuvîntul Aceluia care trăiește veșnic și care locuiește în noi. El este un principiu viu și înflăcărat care pune stăpînire pe simțiminte, pe inimă, pe motive și pe întreaga ființă. Creștinismul, — o, fie ca să avem și noi experiența lui în noi“.

CUM AJUNGI UN BUN CREȘTIN

Întreg cerul va fi gata să te ajute în această lucrare frumoasă. Ingerii cerului te vor ajuta în străduințele tale de a găsi cheia inimii multora. Prin Hristos care este în stare să îplinească orice lipsă a ta din plinătatea Lui nemăsurată, vei primi har și putere deosebită. Atunci vei fi socotit a fi împreună lucrător cu Dumnezeu; una cu Hristos în sforțările tale de a salva pe păcătoși, și rezultatul străduinței tale iubitoare va fi văzut nu numai pentru o vreme, ci în toată veșnicia“.

„Dumnezeu ne-a făcut soli ai Săi trimiși la semenii noștri. În această calitate noi le prezentăm stăruitor dorința Lui față de ei și apoi, ca reprezentanți ai lui Hristos prezentăm în rugă fierbinte cazul acestor oameni la tronul de har și cerem cu ardoare ca meritele Domnului să fie și în favoarea lor. De sigur nu este nicio bucurie și niciun privilegiu mai mare decât acela al mijlocirii pentru cei care ne sînt dragi, dar care nu sînt mîntuiți. Datoria noastră solemnă este ca pe cei care sînt legați de noi în legăturile de iubire, să-i prezentăm înaintea milostivitorului ceresc. Și în marele plan al lui Dumnezeu, El a făgăduit să facă pentru ei aceea ce nu ar fi făcut dacă noi nu ne-am fi rugat“.

1. *Care este însărcinarea de căpetenie a Bisericii? Marcu 16, 15.*

2. *Ce experiență trebuie să facă fiecare adevărat credincios? 2 Cor. 6, 17. 18; Apoc. 18, 4.*

3. *În ce familie ajunge să fie primit cel credincios? Rom. 8, 14-17.*

4. *Ce chemare adresează Maestrul divin fiecăruia pe care El îl alege? Mat. 9, 9.*

5. *Ce însemnează predare deplină? Luca 14, 33; Mat. 19, 27 pr. p.*

„Predarea deplină lui Dumnezeu modelează mult mai simplu problema vieții. Prin aceasta mii de lupte cu durerile inimii firești pierd din putere și ajung să fie biruite. Religia este o legătură de aur care leagă pe tînăr și bătrîn în Hristos. Pe cei supuși și ascultători ea îi duce sigur de pe cărarea întunecoasă și întortocheată, în cetatea lui Dumnezeu“.

„Sînt mulți, care cu toate că mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, totuși sînt cuprinși de teamă și neliniște. Dar atîta timp cît ei nu aduc la îndeplinire, pe deplin, această predare, nu vor găsi nici pace în inimile lor“.

6. *Ce parte are Isus Hristos la calea care duce la Împărăția lui Dumnezeu? Ioan 14, 6.*

7. *Ce experiență importantă este necesară spre a ajunge un fiu al lui Dumnezeu? Ioan 3, 3.*

„Nu este nicio siguranță pentru acela care are numai o religie a literii, numai o evlavie pe dinafară. Viața de creștin nu este o îmbunătățire sau o modificare a firii vechi, ci o totală transformare a acesteia. Eu și păcatul trebuie să moară, și o nouă viață trebuie să înceapă. Această schimbare poate avea loc numai prin puternica lucrare a Duhului Sfînt“.

(urmare din pag. 2)

Din multiplele lucrări ale diferitelor comisii au emanat istoricele documente: „Mesajul către Organizația Națiunilor Unite” și „Apelul către opinia publică mondială”. Mesajul cere încheierea unui acord privind dezarmarea, interzicerea armelor atomice și stabilirea unei colaborări pașnice între popoare. Iar Apelul, arată eforturile care trebuiesc făcute în acțiunea hotărâtă de a înlătura pas cu pas piedicile care stau în calea înțelegerii între popoare, prin contribuția tuturor forțelor de bine, fie ele creștine sau socialiste.

Se mai arată în Apel și speranțele care se pun în lucrările istorice Conferințe de la Geneva a șefilor celor patru mari puteri, omenirea așteptând ca această întâlnire să însemne un pas fericit pentru viitorul ei.

Partizanii păcii au îndemnat opinia publică mondială că ceară ca o necesitate imperioasă sincere tratative pentru pace și prietenie între popoare. Aceasta formează linia consecventă a Uniunii Sovietice care în politica sa externă a făcut eforturi prin fapte precise arătând justețea și necesitatea respectării principiilor coexistenței pașnice. Cei zece ani care s-au scurs de la război au fost ani de primejdie pentru pacea lumii.

Dar, așa precum învățăm, Dumnezeu prin îngerii Săi și prin oamenii conduși de Spiritul Său, lucrează pentru menținerea păcii pe pământ. Acestor strădanii le dorim succes deplin la Geneva. Nu ne îndoim că efortului Uniunii Sovietice se va alătura bunăvoința și a celorlalte State pentru a duce la pace și înțelegere. Oricît de grele ar fi problemele, cu spirit de bunăvoință ele se pot rezolva.

Dorința ierbinte a tuturor este ca spiritul păcii și al tratativelor să triumfe. În psalmi ni se arată că Domnul vorbește de pacea poporului Său. Iar noi copiii Săi trebuie să ne unim în acest imn de biruință și să luptăm pentru pace. Pentru pace au vorbit mamele adunate la primul Congres Mondial ținut la Lausanne, pentru pace s-au dezbătut problemele de la Helsinki, pentru pace sperăm să se lucreze și la Geneva. Iubiți frați, față de rosturile pe care le avem în această lume să ne unim cu forțele iubitoare de pace și să lucrăm și să ne rugăm pentru triumful păcii pe pământ.

I. TACHICI

Copiii noștri

Privesc în jur și văd cum strădanii neobosite se depun din partea sincerilor doritori de pace spre a crea acel climat prielnic dezvoltării copiilor, indiferent în ce loc de pe glob s-ar găsi ei.

Țara noastră, avînd ca pildă vrednică de urmat Uniunea Sovietică, ce cu drept își poartă numele de „țara copilăriei fericite”, a depus și nu contenește a depune uriașe și neprecupețite eforturi pentru a face cît mai fericită viața copiilor. Incepînd de la îngrijirea mamei, trecînd apoi la aceea a copilului în creșe, grădiniți și școli, amenajări de parcuri speciale pentru ei, și apoi a tineretului, un ochi atent și veghetor al Cîrmuirii regimului de democrație populară este continuu îndreptat către aceea ce formează chezașia viitorului nostru.

Și dacă toate posibilitățile ne sînt puse la îndemînă, se pune întrebarea: Care este contribuția noastră ca părinți, în a îndruma pașii cît și mintea copiilor noștri pe cărările cele frumoase ale unei bune dezvoltări?

Nouă ca părinți ne revine răspunderea, că, folosindu-ne de ocaziile prielnice pe cari Cîrmuirea țării ni le oferă, să facem posibil copiilor noștri atingerea celui mai mare ideal și îmbucurării lor cît mai mult.

Cît de potrivit vorbește în acest sens și inspirația divină prin cele scrise de E. G. White:

„Prin copiii și tinerii de astăzi se hotărăște viitorul societății de mîine, și ce vor face acești tineri și copii, depinde de familie. Lipsei de bună educație în cămin poate să i se pună în seamă cea mai mare parte din bolile, mizeria și crimele cari bîntuie omenirea. Dacă viața de cămin ar fi curată și sinceră, dacă copiii cari ies de sub tutela lui ar fi pregătiți să întîmpine răspunderile și primejdiile vieții, ce schimbare s-ar vedea în lume!

„Se fac mari eforturi, se fac cheltuieli fără limită de timp, bani și muncă, în întreprinderi și instituții pentru îndreptarea victimelor obiceiurilor rele. Și chiar aceste eforturi nu sînt corespunzătoare pentru a face față nevoilor celor mari.

„Mulți doresc după o viață mai bună, dar sînt lipsiți de curajul și hotărîrea de a se desface de sub puterea obiceiurilor. Se dau înapoi dinaintea efortului, a luptei și a sacrificiului ce se cere, și viața lor este din cauza aceasta stricată și ruinată. În felul acesta pînă și bărbați cu mintea cea mai luminată, bărbați cu aspirații înalte și cu puteri nobile, de altminteri pregătiți de la natură și prin educație să ocupe locuri de încredere și de răspundere, ajung să decadă și să fie pierduți atît pentru viața aceasta cît și pentru viața viitoare.

„Și în tot cursul vieții lor, cu trupul slab, cu voința clătînată, cu mintea întunecată și cu puterile sufletului slăbite, mulți adună secerișul semănăturii lor rele. Mult mai mult sa-r fi putut realiza dacă răul ar fi fost tratat mai de timpuriu!

„Lucrarea acesta cade în mare măsură în seama părinților. În străduințele făcute pentru a pune o stavilă în calea înaintării necumpătării și a altor rele cari rod ca și cancerul în trupul societății, dacă s-ar da mai multă atenție la educația părinților pentru a ști cum să formeze deprinderile și caracterul copiilor lor, am avea rezultate de o sută de ori mai bune. Deprinderea, care este o forță atît de puternică de partea răului, poate fi îndrumată de ei ca să fie o putere de partea binelui. Ei au să se ocupe de curentul acesta chiar la izvoarele lui și lor le revine ca să-l îndrumeze bine.

„Părinții pot pune temelie unei vieți sănătoase și fericite pentru copiii lor. Ei îi pot trimite mai departe din casa lor avînd tăria de a se împotrivi răului și curaj și tărie de a se lupta cu succes cu problemele vieții. Ei pot să le insuflă dorința și să le dezvolte puterea de a face din viața lor o onoare pentru Dumnezeu și o binecuvîntare pentru lume. Ei pot tăia cărări drepte pentru picioarele lor, prin soare și prin umbră pînă la înălțimile mărețe de sus“.

V. FLORESCU

Ziua eliberării

„Cînd a adus Domnul înapoi pe prinții de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cîntări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!“ „Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și deaceia sîntem plini de bucurie“.

Aici se vorbește de azi, — o zi însemnată, o zi de bucurie, — bucurie care țîșnește din adîncul inimii, — pentru faptul că este o zi a eliberării, o zi cînd se termină robia. O zi care nu poate fi asemănată, o zi cînd visul ia ființă, iar dreptatea își spune cuvîntul. O zi cînd cei oropsiți, cei ce au vărsat multe lacrimi amare, cei ce au fost loviți, chinuți și puși pe treapta cea mai de jos; zic, cînd cei oropsiți se ridică, își cer dreptul la viață, la lumină, și la tot ce simt, și pot să trăiască potrivit convingerilor lor.

Despre asemenea zile, scriitorul inspirat de pe vremuri a spus: „N-a mai fost nici o zi ca aceasta, nici înainte și nici după aceea“. Și în adevăr ziua eliberării sau mai bine zis, zilele eliberării sînt cele mai sublime amintiri din viața noastră. Dar asemenea zile au fost, nu numai în istoria poporului ales de pe vremuri, asemenea zile a trăit și neamul nostru. Vie și neuitată va rămîne pentru noi ziua de 23 august 1944. Cel ce semnează aceste rînduri a trăit-o, dar n-a uitat-o. În miez de noapte, am fost trezit. Am auzit strigîndu-se peste tot: „Pace... Pace...“ Mi se părea că visez. Am ieșit afară pe stradă, și am văzut că nu e vis, era realitate. Era o zi mare. O zi cînd gura tînturora era plină de strigăte de bucurie și limba de cîntări de veselie.

Am văzut un moșneag în ochii căruia se aciuiaseră

picături mari de lacrimi, cari se prelingeau pe obraji în jos — erau lacrimi de bucurie. El se apropia de supremul exod, dar zicea: „Pentru voi, pentru voi, dragii mei, a venit ziua eliberării. În curînd veți merge fiecare acasă și o să vă vedeți de treburi, iar eu o să mă culc liniștit și în pace“. Am văzut femei, bărbați, tineri și tinere, plini de bucurie. Am mai văzut și o mamă care avea în brațe un copilăș — ...privea la noi și privea și la el și plîngea. Am înțeles din lacrimile ei că durerea ei se amestecase cu bucurie. A venit ziua eliberării, dar nu pentru toți — soțul ei — nu mai avea de unde veni. A căzut. Dar această mamă și altele mii și mii ca ea — își spun cuvîntul și cer să fie pace.

Ziua de 23 august 1944, a fost și este pentru noi creștinii adventiști de ziua a șaptea — ziua eliberării. Pînă la această dată mulți dintre membrii bisericii noastre se găseau în închisori iar casele de rugăciune, erau încuiate sau schimbate în alte localuri, dar a venit ziua eliberării, cînd cei închiși s-au întors, iar casele de rugăciune au fost deschise. Atunci ni se părea că este un vis, dar n-a fost vis, — ci o realitate. Aveam libertate, și așa ca poporului ales de pe vremuri, gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba de cîntări de veselie.

Dar această bucurie nu s-a terminat. Iată-ne ajunși la cea de a XI-a aniversare a eliberării — numai noi să prețuim această libertate — contribuind și noi la ea prin munca și devotamentul nostru — putînd spune și noi: „Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea sîntem plini de bucurie“.

CAZAN V. PETRE

Roadele muncii

Am convingerea că așa cum a fost în anii trecuți, cînd mulți frați de ai noștri au fost primii în campania secerișului, și în anul acesta vor face la fel, căutînd să depună toate eforturile ca recolta bogată să nu se risipească ci să fie adunată în cele mai bune condițiuni. Această lucrare noi tot o facem cu multă bucurie și atunci mă întreb: De ce n-ar căuta frații noștri să fie printre primii? Să lucrăm hotărîți, cu toate puterile, avînd în vedere și îndemnul din Cuvîntul lui Dumnezeu care zice: „Puneți mîna pe seceră căci secerișul este copt“, „Grîul se bate, dar nu se bate neconținut“ și încă „Cine strînge vara, este un om chibzuit, cine doarme în timpul seceratului este un om care face rușine“.

Lucrarea secerișului este datoria noastră să o facem cu multă înțelepciune, ținînd seama de următoarele îndemnuri:

1. Să secerăm recolta anului acesta la timpurile cele mai potrivite conform sfaturilor agronomilor și în felul acesta să nu se risipească nici-un bob, care este scump.
2. Imediat după secerat să se facă desmîrișitul.
3. La treerat de asemeni să fim printre primii, la fel și la predarea cotelor către Stat.
4. Tot la treerat gospodarul bun, cu cea mai mare atenție și deosebită grijă, pune la o parte sămînța pentru anul viitor.

O altă lucrare importantă în timpul verii este adunarea de furaje pentru hrana animalelor din gospodărie, lucru ce va ajuta să le îngrijim cît mai bine, îndeplinind prin aceasta Cuvîntul Scripturii care zice că „cel neprihănit se îndură de vite“.

Ca pildă vie unde și cum să fie găsiți gospodarii

adventiști în timpul secerișului, să luăm ca exemplu pe Rut Moabita, despre care se spune că, „de azi dimineață de cînd a venit, a stat în picioare pînă acuma, nu s-a odihnit decît o clipă în casă. Ea a cules spice de pe cîmp și a bătut ce culesese. A ieșit o efă de orz“.

Iubiți frați! Fiecare zi nelucrată, fiecare zi întîrziată în timpul verii, va avea ca urmare pagube însemnate pentru gospodărie cît și în realizarea planurilor făcute de Conducerea Țării, pentru buna stare a poporului muncitor. Noi ca buni cetățeni și harnici lucrători să căutăm îndeplinirea cu bucurie a datoriilor noastre, pentru că așa ne învață și cuvîntul lui Dumnezeu, precum și Spiritul Profetic, care zice:

„Aceia cari totdeauna lucrează, care fac cu plăcere datoriile lor zilnice, sînt membri folositori ai societății. Dacă cei credincioși îndeplinesc diferitele lor datorii cari le stau în cale, fac ca viața lor să fie o binecuvîntare și pentru alții, dar și pentru ei“.

„Creatorul nostru atotînțelept, care știe ce servește la fericirea omului, hotărî lui Adam lucrul său. Adevărata bucurie a vieții nu se găsește decît la oameni sîrguitori. Ingerii sînt lucrători sîrguitori; ei sînt slujitori ai lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor. Creatorul nostru, n-a pregătit nici un loc pentru cei le-neși și trîndavi“.

Bunul Dumnezeu să binecuvînteze munca și ostenele fraților gospodari, spre binele societății și al lor personal.

T. TATARU

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2